

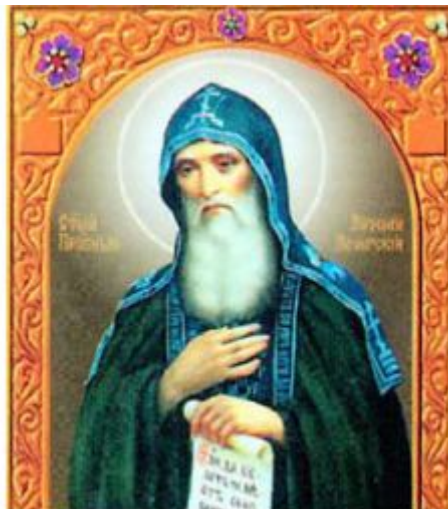
ПРЕПОДОБНИЙ АНТОНІЙ КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКИЙ

Святий преподобний Антоній Печерський є одним з найбільш шанованих святих в Українській Православній Церкві. Пам'ять про цього суворого подвижника свято зберігається в серцях побожного українського народу. Ще з часів Київської Русі преподобний став прикладом для наслідування і своїм богоугодним життям багатьох навернув на шлях спасіння. Народився преподобний Антоній в 983 році неподалік від Чернігова, у містечку Любеч. З юних років маючи страх Божий, він бажав зодягнутися в чернечий образ. Підрісши, він відправився мандрувати і, досягнувши Афона, запалав бажанням наслідувати подвигам його святих насельників. Приймавши тут постриг, юний чернець у всьому догоджати Богові і, борючись на шляху доброчесності, особливо процвітав в покірності та послуху, так що всі ченці раділи, дивлячись на його святе життя.

Передбачаючи в Антонії великого майбутнього подвижника, ігумен, за натхненню від Бога, відправив його на батьківщину, сказавши: «Антонію! Пора тобі й інших керувати під святого життя. Вернися в свою Руську землю, хай буде на тобі благословення Святої Афонської Гори, від тебе вийде безліч ченців».

Повернувшись на Русь, Антоній почав обходити монастирі на Київщині, але ніде не знайшов такого суворого життя, до якого він звик на Афоні.

За Божим промислом, на одному з пагорбів Київських, на крутому березі Дніпра, що нагадував йому улюблений Афон, в лісі, поблизу села Берестове, він побачив печеру, викопану священиком Іларіоном (згодом святий Митрополит Київський і всієї Русі). Він став подвизатися там в молитві, пості, бдінні і трудах, споживаючи через день трохи їжі, іноді не їв по тижню. Люди почали приходити до подвижника за благословенням, порадою, а інші вирішувалися назавжди залишитися зі святим.

У числі перших учнів преподобного Антонія був святий Никон, який у 1032 році постриг преподобного Феодосія Печерського, який прийшов у обитель.

Святе життя Преподобного Антонія осіяло всю Києво-Руську землю красою чернечого подвигу. Святий Антоній, тих що прагнули до чернецтва приймав з любов'ю. Після настанов, як слід слідувати за Христом, він наказував блаженному Никону постригати бажаних. Коли близько Преподобного зібралося 12 чоловік братії, загальними зусиллями була викопана велика печера і в ній влаштована церква і келії для ченців. Святий Антоній, поставивши над братією ігуменом блаженного Варлаама, сам пішов з обителі і, викопавши собі нову печеру, зачинився в ній. Але і там, біля місця його усамітнення, незабаром почали селитися ченці. Так утворилися Ближні і Дальні печерні монастирі. Згодом над Дальньою печерою

була вибудована ченцями невелика дерев'яна церква на честь Успіння Божої Матері.

Волею князя Ізяслава ігумен Варлаам пішов у Димитріївський монастир. Благословенням преподобного Антонія і за спільною згодою братії, на ігуменство був обраний лагідний і смиренний Феодосій. На той час число братії вже досягло ста чоловік. Великий київський князь Ізяслав (1078) подарував ченцям гору, на якій був збудований великий храм і келії, а навколо поставлений частокіл. Так утворилася славна обитель, яка була названа Печерською, як заснована над печерами. Ведучи розповідь про це, літописець зауважує, що хоча й існує багато монастирів, влаштованих багатством царів і бояр, проте вони не можуть зрівнятися з тими, що будуються молитвами святих, їх сльозами, постом і бдінням. Так і преподобний Антоній не мав золота, але своїми працями зростив обитель, незрівнянну з іншими, яка стала першим духовним центром Русі.

За святе життя Бог прославив преподобного Антонія даром прозріння і чудотворення. Особливо це проявилось при побудові їм великої Печерської церкви. Сама Пресвята Богородиця з'явилася йому і преподобному Феодосію у Влахернському храмі, куди вони чудесно з'явилися, будучи захоплені, не відлучаючись від Печерського монастиря. Отримавши від Матері Божої золото, святі найняли майстрів-каменярів, які, за велінням Цариці Небесної, пішли в Руську землю для побудови храму в Печерській обителі. При цьому явленні Матір Божа передбачила близьку смерть преподобного Антонія, яка послидувала на 90-му році його життя 7 травня 1073 року. Мощі преподобного Антонія, за Божим промислом, залишаються прихованими. Києво-Печерська лавра заснована преподобним Антонієм стала духовним центром для всіх земель Київської Русі.

ДЕНЬ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Вже вкотре Українська Православна Церква Київського Патріархату урочисто відзначила церковне і державне свято - День Хрещення Київської Русі-України. Свято було відзначене багатотисячним Хресним ходом центральними вулицями столиці - від Володимирського собору до пам'ятника Хрестителю Русі святому Володимирі Великому.

28 липня у Володимирському патріаршому кафедральному соборі столиці відбулася урочиста Божественна літургія, яку очолив Святейший Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет у співслужінні 40-ка архієреїв та представників духовенства з

усіх єпархій Київського Патріархату. Після завершення Божественної літургії від Володимирського собору в напрямку до пам'ятника князю Володимирі вирушив Хресний хід. Як і у попередні роки, він зібрав близько 20 тисяч чоловік, з яких понад 1,5 тисячі становили священнослужителі.

На сходах перед постаментом пам'ятника князю-хрестителю відбувся святковий молебень. Після завершення молебню Патріарх Філарет звернувся до всіх зі словом повчання. Він нагадав, що хрещення навінуло наш народ до правдивої віри, ввело його у коло цивілізованих народів. Предстоятель

Київського Патріархату закликав брати приклад з наших святих попередників, утверджувати християнську мораль у особистому і суспільному житті, любити Бога і Україну. Також Патріарх наголосив на необхідності об'єднання православ'я в Україні та створення єдиної Помісної Православної Церкви.

У святкуванні Дня Хрещення взяли також участь віряни та духовенство Сумської єпархії зокрема і Роменського благочиння. Архієпископ Мефодій, чисельне духовенство, представники козацьких організацій і багато мирян із нашої єпархії взяли участь у хресному ході і святкових Богослужіннях

ХРАМОВЕ СВЯТО У ПЕТРОПАВЛІВСЬКІЙ ЦЕРКВІ

12 липня Свята Православна Церква вшановує святих ПершOVERХОВНИХ апостолів Петра і Павла. У цей день Високопреосвященіший Мефодій, архієпископ Сумський і Охтирський з архіпастирським візитом прибув у м. Ромни де відвідав Петропавлівську парафію. Владику радо зустрічали парафіяни та благочинний Роменського району, протоіерей Ігор Мурий.

У храмі відбулася Божественна, літургія, яку очолив архієпископ Мефодій. Йому співслужили секретар епархії, протоіерей Петро

Попадинець, настоятель храму протоіерей Ігор Мурий та інше духовенство Роменського благочиння. Під час літургії архіпастир здійснив дияконську хіротонію над Олександром Дячком. Після завершення літургії архіпастир звернувся з вітальним словом до прихожан і привітав усіх із храмовим святом апостолів Петра і Павла та побажав громаді швидшого завершення будівництва нового храму, закликав завжди пам'ятати про Бога і своє життя будувати згідно Божих заповідей. А також виховувати дітей у християнському дусі.

У цей день архієпископ Мефодій за заслуги перед Святою Православною Церквою відзначив Патріархату грамотою відомого Роменського кобзаря Ігоря Рачка. Кобзар подякував за високу нагороду і передав пожертву на будівництво Петропавлівського

храму, яку передала його сестра Надія, що проживає у Росії.

Після завершення літургії відбулася хресна хода до місця будівництва нового храму, де був відслужений святковий молебень.

КОШТОВНЕ КАМІННЯ

Господь наш Ісус Христос закликає Своїх послідовників, тобто християн: "Не збирайте собі скарбів на землі, де черв і тля точать і де злодії підкопують і крадуть. Збирайте ж собі скарби на небі, де ні черв, ні тля не точать і де злодії не підкопують і не крадуть, бо де скарб ваш, там буде й серце ваше" (Мф. 6, 19-21).

Скарби на небі - це якості людської душі, що завжди залишаються з нею навіть і тоді, коли вона відходить на небо у вічне життя. У загробному житті найбільш потрібні для душі скарби, бо вони визначають її долю у вічності.

У житті преподобного Макарія Великого розповідається, як небесні скарби допомогли одній черниці стати на шлях істинний.

"...Молитвами святих отців наших, Господи Ісусе Христе, Боже наш, помилуй нас!" - почувся голос за дверима келії. "Аміль", - відповіла черниця Мононія. У келію ввійшов старець. Це був преподобний Макарій. З особливим наміром прийшов він до черниці. Мононія жила в монастирі з молодих років. Вона провадила спочатку побожний спосіб життя, але потім мало-помалу у неї з'явився великий недолік: вона полюбила багатство і стала ревно збирати його для своєї племінниці, яку збиралася видати заміж. Преподобний вирішив зцілити черницю від цієї хвороби.

"Я прийшов до тебе у справі, - почав Макарій. - Один купець продає два коштовних каменів надзвичайної краси: один - смарагд, а другий - яхонт. Чи не хочеш купити їх? Вони згодяться твоїй племінниці".

Черниця з радістю погодилася на пропозицію старця, який у молодості був відомим майстром-гранувальником коштов-

ного каміння, і передала йому п'ятсот золотих на купівлю каменів.

Преподобний старець попросив черницю зайти до нього, щоб отримати ці камені. Пройшло декілька днів. Черниця прийшла в монастир, де жив преподобний Макарій. "Що ж ти хочеш побачити спочатку, - смарагд чи яхонт?" - спитав Макарій. "На твій розсуд", - відповіла черниця. Тоді преподобний ввів її в кімнату. Убогі, криві, сліпі, каліки сиділи там і, споживаючи їжу, благословляли ім'я черниці Мононії.

"Ось твій яхонт, - показуючи на них, сказав преподобний черниці. - А це твій смарагд, - продовжив Макарій і відкрив двері у другу кімнату, де знаходилися хворі і старі жінки і теж молилися Богу за здоров'я Мононії. - Якщо тобі не подобаються смарагд і яхонт, візьми назад свої гроші, а якщо подобаються, візьми їх собі, бо немає нічого коштовнішого за ці камені". Черниця, тремтячи, слухала слова преподобного і потім з тяжкими думками повернулася у свою келію.

Вночі тяжкі сні мучили черницю. Їй снилося, що вона померла, і за гріхи її потягли на вічні муки, і чийсь голос говорить їй: "Від цих жажів можуть визволити тебе смарагд і яхонт, що купив для тебе преподобний Макарій". У страху прокинулася черниця, і з того дня коштовної Мононії не можна було впізнати: вона все своє багатство і всі свої сили стала витрачати на допомогу хворим і убогим.

Дорогі браття і сестри, ось що значить збирати собі скарби на небі. Цей приклад вчить нас, як треба жити на землі і готувати себе до вічного життя.

Патріарх Філарет

ВІДВІДАЙТЕ САЙТ " ПРАВОСЛАВНА РОМЕНЩИНА

Нещодавно на теренах інтернату відкрився сайт Роменського благочиння "Православна Роменщина". На цьому сайті ви зможете переглянути останні новини у житті православних громад, історію храмів Роменщини, відомості про свята Православної Церкви. Також зна-

йдете проповіді і повчання, зможете задати питання священнику, а також отримати електронну версію нашої газети та багато іншого цікавого матеріалу. Наша адреса в інтернеті:

www.orthodox-romny.at.ua

МОЛИТВА ОПТИНСЬКИХ СТАРЦІВ

Господи, дай мені з душевним спокоєм зустріти все, що принесе мені цей день.

Господи, дай мені цілком віддатися Твоїй святій волі.

Господи, на всяку годину цього дня у всьому настав і підтримай мене.

Господи, які б я не одержав звістки протягом цього дня, навчи прийняти їх зі спокійною душею і твердим переконанням, що на все є Твоя свята воля.

Господи, відкрий мені волю Твою святу для мене і тих, хто мене оточує.

Господи, у всіх моїх словах і помислах Сам керуй моїми думками й почуттями.

Господи, у всіх непередбачених випадках не дай мені забути, що все послано Тобою.

Господи, навчи правильно, просто, розумно поводитися з усіма домашніми і тими, хто оточує мене, старшими, рівними і молодшими, щоб мені нікого не засмутити, але всім сприяти до блага.

Господи, дай мені силу перенести стомлення дня, що настає, і всі події протягом дня.

Господи, керуй Сам Ти моєю волею і навчи мене молитися, сподіватися, вірити, любити, терпіти й прощати.

Господи, не дай мене на сваволлю ворогам моїм, але заради імені Твого святого Сам води й управляй мною.

Господи, просвіти мій розум і серце моє для розуміння Твоїх вічних і незмінних законів, що управляють світом, щоб я, грішний раб Твій, міг правильно служити Тобі і ближнім моїм.

Господи, дякую Тобі за все, що зі мною буде, тому що твердо вірю, що тим, хто любить Тебе, все сприяє до блага.

Господи, благослови всі мої виходження й входження, діяння справ, слова і помисли, удостой мене завжди радісно прославляти, оспівувати й благословляти Тебе, тому що Ти благословен єси на віки вічні. Аміль.

ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ КНЯЗЕМ ВОЛОДИМИРОМ

У перші роки князювання Володимир був запеклим поганином. У 978 р. він виступив проти свого брата Ярополка, убив його і заволодів Києвом. Ставши князем у Києві, Володимир виконував усі поганські приписи, виступав на різних усенародних святах, наказував відновляти старі й ставити нові статуї поганським богам, карав тих, хто не хотів поклонитися поганським ідолам. За шість років князювання Володимир здійснив чотири великих походи, у яких вивчав релігію християнських держав, переконуючись, що «його боги» не мають значного психологічного впливу на мораль воїнів, оскільки за давнім звичаєм у кожному з них є свої, окремі боги.

Володимир став великим князем, а його держава була однією з найбільших у Європі. Давні літописці зазначали, що він мав багато наложниць, а з п'яти офіційних жінок чотири були християнками (грекиня, болгарка, дві чешки), які впливали на Володимира. Господь готував йому велику світлу дорогу. «Де збільшився гріх, там, — за словами апостола, — зарясніла благодать» (Рим. 5, 20). І «поглянуло на нього всемілостиве око благого Бога, і зійшла на нього благодать Всевишнього, і зародилася думка в серці його, коли він зрозумів усю суєту ідоласької спокуси, і почав шукати єдиного Бога, сотворивши все видиме і невидиме» (із служби святого рівноапостольного Володимира Великого). І Володимир вирішив прийняти нову віру, щоб не тільки впровадити вищу культуру того часу, якою була християнська релігія, у свою країну, а за її допомогою згуртувати різні племена біля Києва й об'єднати їх в одну націю — руську.

Щоб справа набрала всенародного розголосу, Володимир покликав на нараду впливових бояр і послав посланців до різних держав, щоб переконатися, котра віра найкраща. Посланцям найбільше сподобалося грецьке богослужіння у святому Софійському соборі в Царгороді. Тому вирішили прийняти віру з Греції.

Де й коли охрестився князь Володимир? Якщо взяти за найпевнішу вірогідність літопис, то князь охрестився в 988 р. в завоєваному ним грецькому місті-фортеці Корсуні (древній Херсонес). Він послав посланців до царів Василя і Константина, які не виконали угоду про воєнну допомогу проти Варди Фоки, і наказав передати: «Я взяв ваше славне місто, але коли ви не віддасте за мене сестру Анну, то з вашим містом Царгородом я зроблю те саме, що з Херсонесом». Почувши це, царі обіцяли умовити Анну, а Володимир переказав: «Охрестися, тоді пошлемо свою сестру до тебе». Володимир відповів: «Хай охрестять мене ті (священники), хто прибуде разом із сестрою вашою». Царі погодилися і послали до Володимира сестру Анну, а на руську кафедру митрополита Михайла з почетом, клиром, багатьма святими мощами й іншими святощами.

З Божою волею Володимир захворів і нічого не бачив. Він не знав, що йому робити і дуже переживав. Цариця йому сказала: «Коли хочеш видужати, швидше охрестися; коли ж не охрестися, то не відстане від тебе хвороба». На це Володимир відповів: «Коли це правда, то великий Бог християнський!»

І Володимир наказав себе охрестити. Тоді єпископи із священниками охрестили його, давши ім'я Василь. Як тільки єпископ поклав руку на князя, той відразу прозрів...

Зрадівши такому несподіваному одужанню, Володимир прославив Бога й сказав: «Аж тепер я пізнав правдивого Бога!»

Усе це бачила й дружина Володимира, і багато з них охрестилися. Князь охрестився в церкві Св. Василя. Та церква стоїть посеред Корсуня, на корсунському торгу, а замок Володимира — край церкви і донині, а замок цариці — за олтарем». У древньому Херсонесі, де кожний камінь пам'ятав святого Андрія Первозваного, відбулося вінчання святого рівноапостольного Володимира та блаженної Анни, підтвердивши споконвічне єднання благовістя Христового на Русі й у Візантії.

Усенародне хрещення було важкою справою. Потрібно було відповідно підготувати народ до цього важливого акту. Для цього треба було мати священників, які знали мову й звичаї наших предків. Щойно після відповідного приготування (оглашення) можна було приступити до вселюдного хрещення мешканців міста Києва. Де відбувалося хрещення киян? Одні історики переконані, що у водах Дніпра. Інші безпідставно твердять, що кияни хрестилися в річці Почайні, яка впадає в Дніпро. А в Синописі Інокентія Гізеля (XVII ст.) місцем хрещення є Хрещатик. І, мабуть, усі праві! Тому що хрещення проходило всюди й поетапно. Таїнство хрещення відправляли священники. Потрібних священників прислали з Візантії та Болгари, мову яких розуміли наші предки. У болгар Володимир узяв і потрібну кількість богослужбових книг, які перекладали брати Кирило і Мефодій. Можливо, і Закарпатська Русь дала допомогу в духовних отях, бо в них християнство поширили два слов'янські брати, рівноапостольні Кирило і Мефодій сто років до того. А якщо вважати правдоподібним факт, який описав літописець, що нашим предкам направив священників сам патріарх Фотій, який трудився в Греції сто років раніше (16 лютого 891 р.), то все стане на свої місця.

Але, як слушно зазначив церковний історик І. Огієнко, народ не просто відрікся від прабатьківської віри. Даремно літописець намагається нас переконати, що народ хрестився з радістю. У той же час не можна не взяти до уваги й інший факт, що князь повернувся з походу на Корсунь славним переможцем на чолі вірної дружини, з жінкою, грецькою царівною, своєю наймогутнішою тоді у світі грецькою імператрицею. Авторитет Володимира значно зріс. Тому він насмілювався знищити стару віру, порушити народну святиню.

«Як тільки повернувся (Володимир додому), наказав посидати ідолів — одних посікти, а інших попалити. А Перуна наказав прив'язати коневі до хвоста й тягти з гори через Боричів потік до річки, а 12 мужам підпихати його киями. Дотягнувши, кинули Перуна в Дніпро. А по цьому Володимир послав посланців по всьому місту, наказуючи: «Хто не прийде завтра до річки, — чи багатий він, чи вбогий, старець чи невільник, — той стане противний мені»».

Частина киян послухалася князя і пішла хреститися. Під час хрещення вони говорили: «Аще бй се не добре было, не бй сего князь і бояре приняли». Проте деякі городяни не захотіли охреститися. Навіть не схильний до старої віри літописець, який робив записи більше як сто років пізніше, зазначав, що коли тягнули Перуна в Дніпро, «плакахуся его вірній людье».

Ставши християнином, Володимир Великий цілком змінив своє життя: «По вся неділі, — писав літописець, — устави на дворі в гридниці пир творити й приходити боярам, і гридям, і соцьким, і десятиским, і нарочитым мужем при князи и без князя: бываше можество от мяс, от скота и от звірини, бяше бо изобилью от всего».

До хворих і бідних Володимир ставився милосердно.

Після охрещення Володимир прожив ще 28 років, ревно дбаючи про поширення християнства. Йому потрібно було багато освічених людей. Тому князь організував школу, де вчилися діти заможних батьків. Крім цього, він закладав і духовні школи, бо хотів мати власне духовенство.

Відразу після охрещення киян Володимир Великий почав будувати величуну церкву на честь Успіння Божої Матері, яку називали Десятинною, бо на її будівництво князь призначив десятку частину своїх доходів. Це був символ перемоги християнства над поганством. Її побудували на тому місці, де колись красувалася статуя Перуна. Будівництво церкви було закінчено в 996 р. Під час татарської навали 1240 р. Десятинну церкву зруйнували.

Володимир Великий помер 15 липня 1015 р., проживши 55 літ. Його поховано в Десятинній церкві біля гробу цариці Анни, яка померла раніше (1011). Мощі великого князя знаходилися тут до 1635 р. Київський митрополит Петро Могила знайшов їх і переніс до Софійського собору. Голову князя Володимира було перенесено до Успенської Печерської церкви.

Князя Володимира зараховано до лику святих завдяки хрещенню ним Русі. Перший раз Володимира Великого названо в літописах святим у 1254 р. Лише 1263 р. князя вперше було згадано як святого православної церкви грецького спрямування. Пам'ять ушановується церквою 28 липня (15 липня за ст. ст.).

Ми тут проїздом

Якось один чоловік відправився в місто до великого мудреця. З'ясувалося, що живе мудрець в старій халупі на околиці. В оселі не було нічого, крім протиснутого ліжка і заваленого книгами столу, за яким сидів старий, занурений у читання. Гість звернувся до нього з питанням:

- Це тут живе мудрець?
- Це ви мене шукаєте, - пояснив йому старий, - що вас так здивувало?
- Я не розумію. Ви - великий мудрець, у вас багато учнів. Ваше ім'я відоме по всій країні. Ви повинні жити в палаці.
- А де живете ви? - Запитав старий.
- Я живу в особняку - великому, багатому домі.
- А як ви заробляєте на життя?

Гість розповів господарю халупи, що він торговець і два рази на рік їздить у велике місто за товарами, які потім перепродує місцевим купцям. Старий слухав його уважно, після чого поцікавився, де він зупиняється в чужому місті.

- У маленькому номері маленького готелю, - повідомив той.
- Якби хто-небудь відвідав вас в цьому маленькому номері, він міг би запитати: "Чому ви, заможна людина, живете в такому бідному номері?" А ви могли б відповісти: "Я тут проїздом і ненадовго. Тут є все, що мені потрібно. Приїжджайте в мій справжній дім, і ви побачите, що він зовсім інший". Те ж саме справедливо і для мого пристанища. Я тут тільки проїздом. Цей матеріальний світ є лише дорога. У моєму теперішньому будинку все виглядає інакше. Приходьте в моє духовне житло, і ви побачите, що я живу в палаці.

Давання

По дорозі йшла мати з дитиною. Дитина мала в руці тістечко. Вони проходили повз бідну жінку, яка простягала руку до перехожих. Поруч з нею сидів скулений брудний хлопчик, у нужденній одежі, що була завелика на нього. Дитина, тримаючись за мамину руку, зупинилася біля хлопчика і вражено до нього приглядалася. Потім глянула на матір, немовби просила дозволу. Мати висловила згоду, легко кивнувши головою. Дитина витягнула руку до циганчати і дала йому тістечко, а потім швидко відійшла разом з матір'ю.

- Якийсь перехожий, котрий бачив цю сцену, сказав до матері:
- Тепер ви, певно, купите синові більше тістечко, або й два?
- Ні, чому?
- Той, хто дає, мусить насамперед відмовити собі.

РАЗОМ ЗБУДУЄМО ХРАМ !

Дорогі християни, люди доброї волі, усі хто живе у серці з Богом.

Ми звертаємось до Вас з великим проханням і надією про допомогу у будівництві храму святих апостолів Петра і Павла. Справа побудови храму нелегка, тому просимо вас приєднатися до доброї справи і зробити свій внесок коштами, будівельними матеріалами, чи вашою працею. Хоч Ваша посильна жертва стане може однією цеглинкою у стіні цього Храму, однак вона необхідна нам, бо із цеглинок виростають міста.

Ми будемо дуже вдячні за Вашу добротність і будемо неустанно молитись за Вас і ваших рідних.

З надією і вдячністю громада
Петро-Павлівського храму.

Наш рахунок: Роменське відділення КФ АБ «Експрес-Банк»
МФО 337212 р/р 26007049984, код 23634500
Наша адреса: м. Ромни, Сумська обл. вул. Червонопрапорна, 4
тел: 5-87-57, моб. 067-901-15-48

**Висловлюємо щирі подяку депутату Роменської міської ради
Василенку Євгену Васильовичу
за надану допомогу на видання цього номера газети.**

БЛАГОВІСНИК

Засновник : Роменське благочиння Сумської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату
Видається за благословення,
Метродія, архієпископа Сумського і Охтирського
Виходить один раз на місяць
Розповсюджується безкоштовно

Наша адреса: 42005, Сумська обл.
м. Ромни

3 пров. Червонопрапорної, 17
E-mail: blagovisnyk@ukr.net
www.orthodox-romny.at.ua
тел. (05448) 5-87-57
моб. (067)-901-15-48

Головний редактор
святих Ігор Мурий.
Газету віддруковано у ТОВ
"Торговий дім Папірус"
42000, м. Ромни, бульвар Свободи, 5
Тираж 2000 прим.
зам. № _____

СЕРПЕНЬ

- 2 Чт. Прор. Ілії (IX ст. до Р.Х.)
- 4 Сб. Мироносиці рівноап. Марії Магдалини (I)
- 5 Нд. Неділя 9-та після П'ятдесятниці. Почаївської ікони Божої Матері (1675).
- 9 Чт. Вмч. і цілителя Пантелеймона.
- 12 Нд. Неділя 10-та після П'ятдесятниці
- 14 Вт. Винесення чесних древ Животворчого Хреста Господнього. Свято Всемилоствитого Спаса та Пресвятої Богородиці (1164). Семи мчч. Маккавєєвих. Початок Успенського посту.
- 19 Нд. Неділя 11-та після П'ятдесятниці. ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДА БОГА І СПАСА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА.
- 26 Нд. Неділя 12-та після П'ятдесятниці.
- 28 Вт. УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ ВЛАДИЧИЦІ НАШОЇ БОГОРОДИЦІ І ПРИСНОДІВИ МАРІЇ.

ДУХОВНА ПОЕЗІЯ

****

Любов — не свято у календарі,
Це будні з чергуванням дня і ночі.
Любити — значить бачити вгорі
У світі сонця дивний образ Отчий.

Любов — це не проспівані пісні
І не слова, написані для когось.
Любити — значить чути уві сні
Безмовної природи тихий голос.

Любов ніколи не засипле сніг,
Не змиє дощ і не розвіє вітер.
Любов не може бути там, де гріх!
Любов — це більше, ніж кілька літер.

Любов — це не написані листи
І не вогні рясного зорепаду.
Любов — це Богу сказане: — Прости,
Прости мені, що не любив прощати.

Любов — це не миттєві почуття,
Які у серці спалахнути можуть.
Любити — значить, вірити в життя,
Яке дає людині Слово Боже.

Любов'ю сповідь не назвеш одну
І не дають любові перші сльози.
Любити — це віддати без жалю
Себе до краплі на Господній розсуд.

Лариса Козинюк

***

Спочатку було Слово,
І Слово буде в кінці.
За кожен пуста розмову,
Що ляпасом по щоці,
За руйнівне й сердите,
Що ранить зорі серцець,
Нас праведно буде судити
Слово, як прийде кінець.

Віка Яричевська